

Κέντρο Ελέγχου & Πρόληψης? **NO**

όταν η ιατρική συναντά την αστυνομία

«Η λαθρομετανάστευση και η αδήλωτη πορνεία ευθύνονται για την δραματική αύξηση του AIDS στη χώρα μας» και φυσικά, το κράτος πρέπει να μεριμνήσει και «το κέντρο να καθαρίσει». Έτσι λοιπόν, τον τελευταίο χρόνο, αρχικά στοχοποιώντας μετανάστες και άστεγους και στη συνέχεια γυναίκες -εργάτριες του σεξ και τοξικοεξαρτημένες- που βρίσκονται οροθετικές, στήνεται ένα ολόκληρο σκηνικό εξόντωσης υπέρ της προστασίας των «ελλήνων οικογενειάρχων που πηγαίνουν στους οίκους ανοχής μεταφέροντας έτσι τη νόσο στα σπίτια τους». Ο ακραία ρατσιστικός και σεξιστικός αυτός λόγος που εκφέρεται από το κράτος και τους φορείς του, και βέβαια νομιμοποιείται από το κοινωνικό σύνολο, βρίσκει εφαρμογή στην καθημερινότητά μας.

Στο πλαίσιο αυτό, το Κέντρο Ελέγχου & Πρόληψης Νοσημάτων (ΚΕ.ΕΛ.Π.ΝΟ) αναλαμβάνει τον πραγματικό του ρόλο στην προστασία του «κοινωνικού Συνόλου», της «Δημόσιας υγείας» και του «Γενικού πληθυσμού» από γυναίκες οροθετικές, τοξικοεξαρτημένες, σεξεργάτριες, μετανάστριες. Γυναίκες αποκλεισμένες, με απογυμνωμένες ζωές, που γίνονται ορατές μόνο για να στοχοποιηθούν σε ένα σύγχρονο κυνήγι μαγισσών. Το κράτος δεν παρέλειψε ώστε όλα να καλυφθούν από τον περίφημο “μανδύα της νομιμότητας”: στις 10/4/2012 δημοσιεύεται απόφαση του υπουργού Υγείας & Κοινωνικής Αλληλεγγύης Λοβέρδου (αρ. φύλλου ΦΕΚ 1002 τεύχος Β 2/4/2012) που περιγράφει τον τρόπο δράσης του Κέντρου. Σε ειδική αναφορά του άρθρου 1 (παράγραφοι 4 έως 13) της απόφασης, και ειδικά για τον ιό HIV, ορίζονται οι χρήστες ενδοφλέβιων ναρκωτικών ουσιών, οι μετανάστες δίχως νομιμοποιητικά έγγραφα, οι άστεγοι και τα εκδιδόμενα πρόσωπα δίχως το προβλεπόμενο βιβλιάριο υγείας, ως ομάδες υψηλού κινδύνου για τη μετάδοση λοιμωδών νοσημάτων που πρέπει να υποστούν ειδικό έλεγχο χωρίς να προβλέπεται η απαραίτητη συναίνεση τους αλλά ούτε και η ενημέρωσή τους, καταστρατηγώντας έτσι κάθε έννοια ιατρικής δεοντολογίας. Η απόφαση κάνει λόγο και για την απαραίτητη συνδρομή των αστυνομικών αρχών, όπου το Κέντρο το κρίνει απαραίτητο, πράγμα το οποίο επιβεβαίωσε και η πραγματικότητα των ελέγχων στο κέντρο της Αθήνας.

Μπροστά στην προστασία της ελληνικής οικογένειας, μοιάζει επομένως να μην έχει και τόση σημασία ότι ένας από τους κύριους σκοπούς του ΚΕ.ΕΛ.Π.ΝΟ, σύμφωνα τουλάχιστον με τον ιδρυτικό του νόμο, είναι η «υποστήριξη ειδικών πληθυσμιακών ομάδων (μετακινούμενων πληθυσμών και trafficking)».

Κάπως έτσι λοιπόν, ο φορέας αυτός Πρόληψης Νοσημάτων «νομιμοποιείται» να στιγματίζει τις ζωές των γυναικών αυτών, δημοσιοποιώντας τα ατομικά τους στοιχεία και συμβάλλοντας στην εγκληματοποίησή τους. Φυσικά ούτε λόγος για τις συνθήκες υπό τις οποίες καλούνται να διεκδικήσουν την επιβίωσή τους αυτές οι γυναίκες, ούτε βέβαια και για τις ευθύνες πελατών και προαγωγών.

Η συμμετοχή μας στα κουήρ κινήματα και η εμπειρία μας στις lgbt και φεμινιστικές κοινότητες, μας δίνουν το «προνόμιο» του να μπορούμε να καταλάβουμε ποιο έργο παίζεται γιατί το έχουμε ξαναδεί: το κράτος χρησιμοποιεί την ένταση μεταξύ «ασθενείας» και «υγείας» για να αναδείξει την ετεροφυλόφιλη, μονογαμική, αναπαραγωγική σεξουαλικότητα ως ταυτόσημο του κανονικού, του ορθού, του ομαλού. Χρησιμοποιώντας δε, ένα λόγο τρομοκρατικό επιβεβαιώνει τα ήδη φοβικά στερεότυπα της κοινής γνώμης και ακυρώνει κάθε προσωπική και συλλογική προσπάθεια αποφόρτισης νοσημάτων όπως το AIDS από το βάρος του συμβολισμού τους. Σ' αυτό το συγκεκριμένο, κινήσεις όπως η μεταφορά των 11 κατηγορούμενων γυναικών με μάσκες στα δικαστήρια και τους μπάτσους και τους δικαστικούς υπαλλήλους που ήρθαν σε επαφή μαζί τους να τις ακουμπούν φορώντας γάντια, φανερώσουν επικίνδυνη άγνοια και προωθούν τον κοινωνικό αποκλεισμό.

Με τις πρακτικές στοχοποίησης και καταστολής που χρησιμοποιούν κράτος, επιστήμη και αστυνομία -σε άριστη συνεργασία μεταξύ τους- καταδικάζουν σε ανυπαρξία ό,τι δεν ευθυγραμμίζεται με την «κανονικότητα», την «καθαρότητα», την «υγεία» και εντείνουν τις διαδικασίες εκφασισμού της κοινωνίας.

Μ' αυτές τις πρακτικές, το ΚΕ.ΕΛ.Π.ΝΟ γίνεται συνένοχος στην εξόντωση ευάλωτων κοινωνικών ομάδων τις οποίες υποτίθεται ότι στηρίζει.

Καμία σχέση εμπιστοσύνης δεν μπορεί να χτιστεί με όρους αστυνόμευσης.

Κανένα νόσημα δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με μιλιταριστικές λογικές κοινωνικού διαχωρισμού και περιφράξεων μεταξύ «υγείων» και «ασθενών».

Καμία τιμωρία δεν μπορεί να αφορά τη νόσο (ούτε την πρόληψη, ούτε τη θεραπεία της).

Κάθε τιμωρία, δεν μπορεί παρά να εξυπηρετεί μόνο την εξουσία και την αποκατάσταση της ... *ακεραιότητάς* της.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΗΣ «ΥΓΕΙΟΥΣ» ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥΣ

